

Milí bratia a sestry, keď chce spoločnosť nejako fungovať, vytvára si svoje zákony. Tie sa snažia byť dobré, aby slúžili tým, ktorí ich vymysleli a chránili ich pred morálne nezodpovednými individuami. Aspoň to sleduje väčšina zákonov.

Základom a cieľom všetkých pravidiel by malo byť dobro vzťahov – ľudských, duchovných i prírodných.

Dnešné evanjelium ponúka príklad Ježišovho postoja k zákonom. Keby sme ho brali povrchno, zdalo by sa, že Ježiš si robil, čo chcel, že vôbec odmietal všetky staré zákony. Z jednej strany by na to mal právo, lebo je Božím Synom, čo dosvedčuje sám, keď hovorí, že Syn človeka je Pánom aj nad sobotou, pričom slovo Pán označuje jeho božstvo. No na inom mieste v Písme hovorí, že neprišiel zákon zrušiť, ale naplniť.

Prečo ho nezrušil? Zákon bol daný Bohom, ktorý vo svojej neomylnosti nemôže vydávať mylné nariadenia, preto tie sa nemusia ani meniť, ani rušiť, ani opravovať.*** No v meniacich sa ľuďoch dochádza k chybám a dezintepretáciám, ba sa zabúda aj na pôvodný zmysel a cieľ, preto chce Ježiš pripomenúť, čo bola podstata zákona – bola to ústavná zmluva o vzťahu

manželky – Izraela a jej milujúceho manžela – Boha. ***Časom totiž Boh v zákone akoby začal pre niektorých „horlivcov“ hrať druhé husle, kým oni začali ako hlavní aktéri používať zákon a Boha na svoje vlastné budovanie.

A ako cieľ zákona chcel Ježiš ukázať ľuďom lásku. Ved' Boh dal Izraelu zákon práve preto, že ho miloval a chcel mu ním pomôcť ľahšie žiť, ľahšie hľadať cestu k nemu i medzi sebou navzájom. Boh nechce zákonom človeka zväzovať a už vôbec nie mu ublížiť.

Cirkev má tiež mnoho pravidiel, ktorými sa snaží odpovedať na potreby veriacich i doby, a ktorými sa tiež bráni pred nepriaznivými vplyvmi i ľahostajnosťou. Preto má akúsi obdobu Desatora – Pätoro, ktoré v nedávnej dobe prešlo zmenou a znova sa doň dostala zmienka o povinnosti uzavrieť manželstvo pred tvárou Cirkvi. Nik tým nechce sledovať zvyšovanie štatistiky cirkevných sobášov, ale chrániť inštitúciu trvalého a posvätného manželstva.

Alebo mnohým ľuďom v dnešnom uponáhľanom svete neseď príkaz o nedeli, ba často naň v tom zhone úplne zabúdajú. Ale ak neprídu aspoň raz do týždňa nabiť si baterky kvalitnou energiou z Kristovej blízkosti, ako dlho im tá ich viera vydrží.

Zasa na druhej strane možno sledovať nepochopenie tohto príkazu v zmysle jeho absolútnosti. Často sa stáva, že sa ľudia vyznávajú z toho, že nechodia do kostola v nedeľu. No pritom majú po 80-ťkr, chodia o dvoch barlách, sú skoro hluché, a veľmi dobre nevidia a nemá kto ich do kostola odviesť. Boh nežiada od nás, aby sme pre príkazanie a napriek svojim obmedzeniam dušu vyplnili. To by bolo nepochopenie jeho lásky a z Boha by sa stal iba akýsi despota.

Možno sa aj nám stáva, že sa snažíme napasovať nejaké pravidlo na každú situáciu, a potom sa môžeme pohoršovať, že to niektorí nezvládajú. A možno ani my sami.

V rodine pána Kadlaka vládli prísne pravidlá, ktoré museli všetci zachovávať, ináč by bol krik, alebo aj bitka. Jedno z pravidiel bolo chodiť načas na stolovanie a pri ňom ticho. Raz prišiel najmladší syn o niečo neskôr a celý nervózny a mokrý a chcel otcovi niečo veľmi súrne povedať. No on už znervóznel z takého neslušného príchodu, dal mu facku a posadil za stôl, že na reči bude čas po jedle. Keď dovečerali, dal synovi slovo. Ten zo seba rýchlo vysypal, že našiel starú mamu odpadnutú v jej dome a že jej treba rýchlo pomôcť. Pán Kudlak vyletel ako šíp, ale keď prišiel k babke, už bolo neskoro. Zomrela na epileptický záchvat. Odvtedy zabudol na hlúpe pravidlá, kvôli ktorým prišiel o matku a stal sa o niečo vlúdnejším.

Bratia a sestry, nehľadme na pravidlá, ale na ľudí, ktorým majú slúžiť. Amen.